

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΟ 40

—Σημαίες, παρελάσεις, θούρια πανηγυρικοί λόγοι! Κοντεύουμε να ξεχάσουμε πιά τι σημαίνει 1940, τι σημαίνει Παγκόσμιος Πόλεμος, τι σημαίνει κατοχή και τι αντίσταση. Κοντεύουμε όλα να τα βάλουμε σ' ένα ωραίο κάδρο να τα στολίσουμε τριγύρω με χρώματα γαλανά και να τ' άκουμπήσουμε σ' ένα τοίχο σαν μιὰ νοσταλγική φωτογραφία τών παιδικών χρόνων. Και πάνε μόλις 30 χρόνια από τότε! Φαντασθήτε τι θα γίνει όταν περάσουν 100, 200...

—Στὸ σχολειὸ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν φυσικὰ μ' ἄδρες γραμμές τὴν ἱστορία τοῦ 40. Μαθαίνουνε γιὰ τὴν Ἠπειρο καὶ τὰ λαβωμένα παλληκάρια μαθαίνουνε γιὰ τὶς φανέλλες ποῦπλεκαν οἱ γυναῖκες καὶ γιὰ τὸν ἥρωισμό τῶν στρατιωτῶν μας. Τὶ νὰ πρωτομάθουν ὅμως μιὰ βδομάδα κάθε χρόνο, ὅταν τοῦ χρόνου θὰ ξεχάσουν τὰ φετεινά; Ὅλα αὐτὰ τοὺς φαίνονται σαν ὄνειρο, σαν παραμῦθι.

Τὰ συγχύζουνε μὲ τὴ μυθολογία μας καὶ μὲ τὸ 21 μὲ τὸν Λεωνίδα καὶ μὲ τὸ Βυζάντιο (Βλέπετε ἡ ἱστορία μας δόξά σοι ὁ Θεὸς εἶναι γραμμένη μὲ ἄφθονο αἷμα).

Τὰ δικά μας παιδιὰ σήμερα, χορτάτα, ἀμέριμνα, δὲν μποροῦν καν νὰ διανοηθοῦν τὸ δράμα τῶν παιδιῶν τῆς κατοχῆς μὲ τὶς φουσκωμένες ἀπὸ τὴν πείνα κοιλιές, νὰ ψάχνουν τοὺς σκουπιδοτενεκέδες καὶ νὰ πεθαίνουν στὰ πεζοδρόμια. Δὲν μποροῦν νὰ συνειδητοποιήσουν τί θὰ πεῖ φόβος, τί θὰ πεῖ νὰ δεῖς τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου σκοτωμένους νὰ δεῖς τὸ σπίτι σου νὰ γκρεμίζεται ἀπὸ τὶς βόμβες.

ΑΥΤΑ εἶναι τὸ 40. Αὐτὰ πρέπει νὰ διδάξουμε στὰ παιδιὰ μας νὰ φροντίσουμε νὰ μὴν τὰ ξεχνοῦνε ποτέ. Ἐδῶ ἔρχεται ἀκριβῶς ὁ ρόλος τοῦ γονιοῦ. Ἄν στὸ σχολεῖο γίνεται ἀναφορά, στὸ σπίτι πρέπει νὰ ὀλοκληρωθεῖ ἡ εἰκόνα μὲ χρώματα ἔντονα, πού νὰ σφραγίζουν τὴ μοῖρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, αὐτοῦ πού εἶπε τὸ ΟΧΙ μ' ὅλη του τὴ δύναμη στοὺς κατακτητές, αὐτοῦ πού γαντζωμένος στὸ φτωχὸ του χῶμα, τὸ ποτισμένο μὲ τὸ αἷμα του ἔκανε τὸ κορμί του φράκτη γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὸ σκλάβωμα τῆς Ἑλλάδας.

—Κι' ὅταν τὰ μάτια τῶν παιδιῶν μας γεμίσουνε μὲ φρίκη, τότε νὰ τοὺς ποῦμε πῶς αὐτὸς ὁ λαός, ποῦμαστε κι' ἐμεῖς ἀδέλφια του, τάντεξε ὅλα κι' ἐπιβίωσε, τ' ἄντεξε ὅλα κι' ἀντιστάθηκε, καὶ στάθηκε ψηλά, νικητῆς. Καὶ πῶς αὐτὸς ὁ λαός, ὁ τόσο πληγωμένος, ὁ τόσο ταλαιπωρημένος, ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀντέξει καὶ χειρότερα ἂν χρειαστεῖ. Καὶ μάχεται σήμερα μὲ τὸ ἴδιο σθένος γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας.

—Καλές οἱ παρελάσεις, ὅπου τὰ κορίτσια φοροῦν τὰ καλά τους καὶ τὰ πιτσιρίκια τρώνε παγωτὸ κι' ἀκοῦν τὴ φιλαρμονική. Ἄλλὰ τὸ 40 δὲν εἶναι μόνον αὐτό! Καὶ τὰ παιδιὰ μας πρέπει νὰ μάθουν νὰ ξεχωρίζουν τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο Ἡ μήπως κάνω λάθος;